

Minnas min beskriver rätt bra
vad de flesta upplever när de
åker skidor.

BUSFRÖN 2.0

TEXT ANNA FRANCK
FOTO EMIL GUSTAFSON

Att ta med barnen till skidbacken är lite som en emotionell berg-och-dalbana. Det går upp, det går ner och det svänger hit och dit. Men det är ändå väl värt mödan, för då och då upplever man stunder av total lycka.

”

Strumporna känns inte alls bra och när vi väl får på henne pjäxorna börjar hon sparka så vilt med benen att pjäxorna flyger all världens väg.

Vi befinner oss i Järvsöbackens värme-stuga på norra sidan. Den första utmaningen har vi redan klarat av – att få in barn ett och två i bilen och transportera oss från punkt A till B. Det kanske inte låter som någon stor sak, men när man har med sig en fyra- och en tvååring är det inget som går av bara farten.

Ute skiner solen bakom ett lätt dis, det är 7-8 plusgrader och näst intill vindstilla. Riktigt skön vårskidåkning väntar och vi kan knappt vänta. Men innan dess behöver vi ta på oss pjäxorna. Vi håller tummarna för att det ska gå smidigt, så att vi kan komma ut i backen snabbt. Vår minsta dotter **Minna** är inne i en kan-självs-period, så henne är det ingen idé att försöka hjälpa. Hon får sköta sina bestyr på egen hand. Lia brukar vara lite lättare att tampa med. Dessvärre har hon drabbats av ett kolosalt problem just i dag. Strumporna känns inte alls bra och när vi väl får på henne pjäxorna börjar hon sparka så vilt med benen att de flyger all världens väg.

— Det är oskönt. Jag vill inte ha strumpor på mig, skriker hon argt.

Nytt försök. Samma sak. Andas. Tålmod. Efter upprepade vändor där pjäxor och strumpor åker av och på lyckas vi till slut nå ett resultat som hon verkar hyfsat nöjd med. Vi pustar ut och beger oss ut mot backen. Pappa Emil och Minna stannar

till vid en liten hörna där det finns traktorer som barnen kan åka på. Där kan hon sysselsätta sig en stund medan jag gör klar Lia för åkning.

Lia fullkomligt skiner av lycka när hon får syn på backarna och minnet av den tidigare strumpincidenten verkar som bortblåst. Snabbt som bara den får hon på sig skidorna och vill upp i liften. Eftersom jag inte hunnit skaffa liftkort än får hon åka ett par uppvärmningsåk på rullbandet medan jag går in och ordnar det.

På vägen tillbaka får Minna syn på mig och ropar: — Åka skidor!

Både jag och Emil blir jätteglada, för hon har inte riktigt velat prova tidigare. Nu gäller det att smida medan järnet är varmt. Och för en tvååring handlar det om väldigt kort tid kan jag avslöja. Tricket brukar vara att inte låta henne få syn på något annat spännande längs vägen. Som tur är befinner vi oss alldeles intill backen, så hon hinner inte få några andra idéer och vi lyckas få på henne pjäxor, skidor och hjälm utan några större protester. Även jag sätter på mig mina skidor och så beger vi oss iväg. Vi åker tillsammans upp i åkbandet. Hon skrattar högt av förtjusning. Det är inte mycket styrsel i hennes kropp, så ner för backen får hon åka mellan mina ben. Hon skrattar nästan så hon kiknar och det första hon säger när vi kommer ner är:

— Åka mer!

Klart att Loa ska ha en high five. Hon dyker upp i backarna när man minst anar det.

”

Jag vet inte hur ni brukar göra, men när vi är i skidbacken säger vi ja till det mesta. Vi mutar och belönar. Vi gör precis allt som barnuppfostrarproffsen säger att man inte ska göra.

FIKAPLATSERNA VI GILLAR PÅ BERGET

FÖR DE MINSTA Café Barnbacken. Nyrenoverat för säsongen. Den som kan gissa hur många liter väffelsmet det kommer att tillverkas där i vinter vinner en prenumeration på Magasin Järvsö.

Bergshotellet. Här är det varm choklad med visgräddade som är storsäljaren. Passar egentligen alla men smidigt med små barn.

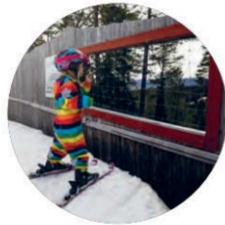
Creperiet. Ligger i perfekt anslutning till rullbandet vid hotellet. Franska godingar i flera sorter och annat gott.

Ljungströms Kök. Trevligt häng där de bakar gott fikabröd. Både barn och föräldrar trivs. De äldre barnen vill hit och äta pommes.

FÖR DE SOM KAN ÅKA BLÅ BACKAR Alphyddan. Perfekt utflykt för de små barnen när ni vill komma bort från Barnbacken ett tag. Varm choklad med gräddade och väfflor så klart.

FÖR DE SOM KAN ÅKA RÖDA BACKAR Restaurang Efter-tanken. Passar alla som kan åka från toppen. Väfflorna tillhör Norrlands största. Supermysig utservning soliga dagar.

FÖR FÖRÄLDRARNA Alpbyn. Hit går päronen på efter ski när barnen är på Loaklubb.

Vi kör ett par gånger till och sedan är det dags för lunch. Emil och jag går snabbt igenom vilka möjliga alternativ som finns. Buffén på Bergshotellet brukar vara en riktig höjdpunkt, men att ta med de här två vildarna in på en fin restaurang skulle innebära en övervägande risk för kaos just idag. Vi bestämmer oss för ett något enklare alternativ – en varsin korb med bröd på uteserveringen vid barnområdet.

— Får vi en chokladboll när vi ätit upp? frågar Lia som fått syn på bakverken vid disken.

Svaret blir ja, utan någon som helst tvekan. Jag vet inte hur ni brukar göra, men när vi är i skidbacken säger vi ja till det mesta. Vi mutar och belönar. Vi gör precis allt som barnuppfostrarproffsen säger att man inte ska göra. För den skada en liten chokladboll kan göra är så mycket mindre än alternativet – att båda barnen lägger sig ner och gallskricker. Behöver jag nämna att Minna under denna dag också hann tugga till sig både en kexchoklad och en stor glasstrut?

Näväl. Efter att vi klarat av lunchen vill Lia ge sig ut på nya äventyr, så hon och Emil lämnar barnområdet för att utforska sydsidan. Jag blir lite avundsjuk när jag ser dem åka iväg. Backarna ser väldigt fina ut och de kommer nog få några riktigt härliga tillsammans. Minna har fått nog av skidåkning, så hon och jag tar några vändor i pulkabacken istället. Där hittar hon snabbt en ny kompis och jag kan sätta mig i några sekunder och njuta av vädret.

Precis när vi gör oss redo för att åka tillbaka skymtar vi Lia uppe i backen. Hon ler med hela ansiktet och ropar:

— Jag har varit och kikat in hos djuren på Järsvoo. Man kunde göra det från backen.

Hon lägger märke till några ski bikes som finns för utlåning och vill genast prova. Eftersom hon är en rutinerad springcyklare fattar hon snabbt hur hon ska göra. Men snön har blivit ganska mjuk under dagen, så hon tycker inte att det går tillräckligt fort. Hon testar ett par gånger till, men sedan ledsnar hon.

Då får hon syn på Järvsöbackens maskot Loa, åker dit och gör high-five. Minna blir också nyfiken, men tycker att lodjuret är lite läskigt, så hon nöjer sig med att vinka lite på håll.

Jag tittar på klockan och blir förvånad över hur fort tiden gått. Liftarna stänger snart. Vi åker ner till värmestugan, byter om och samlar ihop våra saker. Under tiden rymmer självklart både Lia och Minna och vi lyckas efter några svettiga ruscher fånga in varsitt gapskrattande barn under armen och spänna fast dem i bilstolarna.

Minna är helt slut efter dagens bravader och slocknar nästan direkt. Inte ens Lias alla kreativa försök att väcka henne ger någon effekt. När vi närmar oss Hudiksvall berättar jag för Lia att vi snart är hemma. Hon blir helt vansinnig och skriker:

— Neej. Jag vill inte hem. Jag vill åka mer skidor. Vääänd!

Reaktionen var inte riktigt den jag väntat mig. Men på något sätt gör den mig ändå glad. Det får mig att känna att det var värt att göra den här utflykten trots att det varit lite styrtigt ibland. Och nu när jag tänker tillbaka minns jag knappt att det varit jobbigt alls. Jag minns bara allt det positiva och är så lycklig att hela familjen älskar skidåkning. Jag frågar Emil:

— När åker vi nästa gång? ■

"Kom hit syrran så ska jag fixa till din hjälmfrisyr."

